Vuoden liikunnanopettaja

Liikunta osa elämää - ja ammatti

Olen Hannele Kurki, lähtöisin pienestä Etelä-Suomen kunnasta Askolasta, jossa kävin koulutaipaleeni aina ylioppilaaksi tuloon asti. Maalaistalon tyttärenä tuli peruskunto hankittua erilaisissa kotitilan töissä. Hyötyliikuntaa tuli myös reippaasti 5 km:n koulumatkalla, joka kuljettiin pyörällä tai talvella suksilla. Pienestä pitäen tuli liikuttua muutenkin: hiihtoa lähimetsissä ja –pelloilla, uintia Porvoonjoessa, yleisurheilua ja pesäpalloa kylän kentällä.

Keskikoulun viimeisellä luokalla innostuin lentopallosta. Lukion ajan pelasin Askolan Kisa-Toverien (AKT) naisten kakkossarjajoukkueessa. Lukion aikana vahvistui ajatus pyrkiä opiskelemaan liikunnanopettajaksi. Pääsykokeet sujuivat sen verran hyvin, että syksyllä 1974 aloitin opiskelut Jyväskylän liikuntatieteellisessä.

Opiskelujen alusta asti huomasin, että olin opiskelemassa juuri sitä alaa ja ammattia, johon halusinkin. Parin vuoden edestakaisen Jyväskylä-Askola reissaamisen jälkeen, siirryin pelaamaan lentopalloa Jyväskylän Pesä-Veikkoihin (PeVe) mestaruussarjaan. Pelaaminen muuttui yhä tavoitteellisemmaksi ja vuosien varrella tuli saavutettua 3 SM-kultaa, yksi hopea ja yksi pronssi. Menestysvuosien jälkeen jatkoin pelaamista Peven ykkössarjajoukkueessa ja iän karttuessa veteraanisarjoissa, joista on Suomen mestaruus viisikymppisiin asti. Sen jälkeen on pelaamista pitänyt rajoittaa lentopallovamman seurauksena polveen kehittyneen kuluman vuoksi.

Liikunnanopettamisen aloitin vuonna 1978 sen aikaisessa Jyväskylän ammattikoulussa, auskultoinnin ohella pidin muutamia tunteja amislaisille. Valmistumiseni jälkeen jatkoin töitä amiksessa enkä edes hakenut muualle. Miksi halusin jäädä amiksen opettajaksi? Muutama tärkeä syy: tuohon aikaan liikuntaryhmät amiksissa olivat pienet eli ryhmäkoko oli useimmiten 18-20 opiskelijaa, sillä keittiöihin ja työpajoihin ei mahtunut enempää. Sain jäädä Jyväskylään, jossa edelleen pelasin lentopalloa. Ja koska siihen aikaan treenasin kovaa, niin amiksen ruuathan olivat aivan superia! Myös työyhteisö oli alusta asti nuorelle liikunnanopettajalle kannustava, arvostava ja auttava. Olen koko urani saanut työskennellä loistavassa työilmapiirissä, josta kiitos hyville kollegoilleni.

Liikunnan "alasajoa" amiksissa

Muutoksia ammattioppilaitosten liikunnanopetuksessa on tapahtunut paljon vuosien aikana eikä valitettavasti kovinkaan positiivisia. Aloittaessani oli liikuntaa 2h/viikko ympäri vuoden ja tällä hetkellä 1 opintoviikko/3 vuotta ja uuden opetussuunnitelman astuessa voimaan ensi syksynä vielä vähemmän. Valinnaisuus on kylläkin lisääntynyt, mutta itse kannan aina eniten huolta niistä opiskelijoista, jotka eivät sitä liikuntaa valitse. Miten saada kaikki amislaiset motivoitua huolehtimaan työja toimintakyvystään?

Työyhteisön hyvinvointi on ollut myös tärkeä itselleni. Vedin useita vuosia koulun naisten lentopallojoukkuetta, jolla menestyksekkäästi osallistuimme SAKU:n (Suomen ammatillisten koulujen kulttuuri ja urheiluliitto) kisoihin. Useita vuosia vedin myös henkilöstölle erilaisia jumppia. Opiskelijoille vedin myös alkuvuosina monia kerhoja, esim. koripalloa, lentopalloa, sählyä, kuntosalia ja jopa musiikkiliikuntaa. Palloiluihmisenä huikein saavutukseni kerho-ohjaajana olikin SAKU:n opiskelijoiden kulttuurikisoissa tanssiryhmäni voittama kultamitali jazztanssisarjassa!

Tärkeä pointti ammattikoulussa on pitää hyvät suhteet ammatinopettajiin. Työni alkuvuosina kävin ahkerasti ammatinopettajien kanssa työsaleissa ja työssäoppimispaikoilla tutustumassa opiskelijan työntekoon. Tämä ei pelkästään parantanut opettajien välistä vuorovaikutusta, vaan antoi minulle paremmat edellytykset vetää kuhunkin ammattiin sopivaa liikuntaa ja terveystietoa. Liikunnan arvostus ja merkitys nousi näin myös ammatinopettajien silmissä. Tämän seurauksena saimme ravintotalouden opiskelijoille (kokit, tarjoilijat) sisällytettyä ammatillisiin aineisiin "Työ- ja toimintakyky"-kurssin, joka jatkuu edelleen.

Työn monipuolisuus ja muutokset estävät rutinoitumisen

Suuri muutos opetuksessani tapahtui 2000-luvun alussa, kun Jyväskylän ammattiopistossa alkoi kahden tutkinnon koulutus. Ryhdyin opettamaan lukion liikunnan ja terveystiedon kursseja. Suunniteltavaa tuli paljon lisää, mutta koin tuonkin vaiheen motivoivana ja innostavana, vaikka toisinaan myös raskaana. Tällä hetkellä opetan pääasiassa kahta tutkintoa, mutta lisäksi minulla on ihan normiamistenkin tunteja, joten kokonaiskuva amiksista on suhteellisen monipuolinen.

Hyötyliikuntaa tulee päivittäin työmatkapyöräilyn merkeissä.

Yksi tärkeä sisältö työssäni, mikä estää minua rutinoitumasta, on toimiminen liikunnan ja terveystiedon ohjaavana opettajana. Olen itse alusta alkaen saanut hyvää ohjausta ja ilolla jaan nyt kokemuksen tuomaa tieto-taitoa tuleville liikunnanopettajille. Onko sen kiinnostavampaa kuin keskustella nuoren tulevan liikunnanopettajan kanssa hänen opetusfilosofiastaan? Harjoittelujakson jälkeen minulle paras palaute on se, jos opiskelija toteaa, että "voishan sitä amiksen puolellekin mennä töihin"!

Loppujen työvuosien tavoite on saavuttaa 40 vuoden työura saman työnantajan palveluksessa. Paljoa ei enää puutu, katsotaan, miten käy.